

Obiskovanje gledališča dijake prebuja iz kulturnega spanca

Kateri dijak dandanes še hodi v gledališče? Spoštovanja vredna peščica. Gledališče je ena od dimenzij kulture, na katero smo mladostniki, a tudi marsikateri starejši pripadnik družbe zaradi tehnološkega razvoja popolnoma pozabili. Malokdo se še odpravi v mesto in slabi dve uri preživi na relativno neudobnem sedežu ter spremlja igro, med katero prigrizki in obiski stranišča niso dovoljeni. Žal večere, ko si zaželimo dobro zgodbo, preživimo ob gledanju filmov, v najboljšem primeru pa ob kakšni interaktivni knjigi. Ker tudi sam spadam v to množico, je bil ogled predstave *Nostalgčna komedija zame pravo razsvetljenje*.

Kako smo lahko pozabili na gledališče? Na nekaj tako pristno brezčasnega, kar je naše prednike zabavalo, poučevalo

in zblíževalo že v času antike, kasneje Shakespeara. Poudarjanje kulturne izjemnosti te oblike umetnosti pri pouku slovenščine nam preprosto ne zaleže, zato današnje šole ohranjajo zelo moder koncept, ki se imenuje gledališki abonma. V konkretnem primeru gimnazije, katerih prva in najpomembnejša naloga je izobrazba dijakov na vseh osnovnih področjih človekovega delovanja, je prav, da nam predstavi še to. Saj nismo navajeni spremljati zgodbe, katere prizori niso bili posneti in popravljeni neštetokrat, učinki in podobe računalniško dodelane, dostop pa iz udobja domače sobe mogoč vsakomur, ki ima v lasti računalnik. Preprosto smo se razvadili. Ogledi predstav med poukom seveda nikogar ne prisilijo, da v prostem času hodi v gledališče, dajo pa ti-

stim, ki sploh ne vemo, kako nas lahko gledališče osrečuje, vedeti, kaj zamujamo.

Resnica o minljivosti

Sam naslov predstave *Nostalgčna komedija* avtorja Vinka Möderndorferja v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje pod režijsko taktirko Borisa Kobala je po eni strani zelo neposreden in ustrezen, po drugi strani pa se po ogledu sprašujemo, ali je sploh kaj komičnega v spoznanju resnice o minljivosti in ironičnosti življenja. Predstava je nekakšna trikrat do štirikrat vložena zgodba, skozi katero spoznamo skupno življenjsko pot para, ki pri razlagi le-te ne skopari z besedami. S sistematičnostjo se pri kratkem vsebinskem pregledu sploh ne bomo trudili, saj je časovno potovanje med različnimi obdobji njunega skupnega življenja smisel

predstave. Spoznamo ju kot lastnico stanovanja in podnajemnika, iskrica med njima je od prvega trenutka očitna; kot mlada zakonca, ki si z mešanico optimizma in grenkobe ustvarjata družino; kot dolgočasen par, ki ga življenjske preizkušnje sprva niso zblížale, in na koncu nam na dušo potrka dejstvo, da je celotna predstava le pogovor med zakoncema v onostranstvu in niso vsi prizori nič drugega kot spomini na njune številne prepire in nesporazume, kako sta vedno trdila vsak svoje, napihovala svoje probleme in pozabila, da bi jima moralo biti v njunem bistvu dovolj, da se imata neskončno rada.

Kakovostno in nekoliko humorno predstavljene dogodke iz njunega življenja smo gledalci lahko sodili zelo objektivno. Bolj objektivno, kot lahko sodimo podobne situacije iz svojih življenj. Predstava nam je predstavila nesmiselnost vseh dilem, sporov, zanikanja ljubezni, nepotrebnih frustracij glede neuspehov v našem življenju in pa najbolj pomembno načelo: Ne pozabi živeti. Prav tako lahko rečemo, da je kratek nesporazum med obupano ženo in njenim homoseksualnim družabnikom na komičen način predstavil resničnost družbene razpoke.

Kljub specifičnosti posameznih prizorov nam je predstava razširila naš splošni pogled na svet, na katerega čisto prevečkrat gledamo ozko in pesimistično.

URH ZORKO

Kajuh Press

I. gimnazija v Celju

Foto: JAKA BABNIK

(SLG Celje)

